

Yunus Emre Vakası

– Tuna M.Yaşar · 03 Şubat 2019

Yıl bin iki yüzler. Türkler zor durumda. Anadolu beylikleri bildiğini okuyor. Ülkede Sultanın sözü dinlenmez, hukukun sözü geçmez. Dervişlerin karnı her zamankinden daha aç. Mehmet camiden geliyor.

O gün Cumaydı. Dinlediği vaaz onu sükûnete erdirdi. Hoca dinden imandan bahsederken siyasete de dokunmadan edemedi.

“Ulu Hakanımızın etrafında toplanmalıyız. Hafazanallah Rum düşman, her an kapımızda. Düşman üzerimize yürürse hepimizi, kılıçları ile kıtır kıtır keser. Bunun için Allah’a yalvaralım.”

Mehmet evine gelince hazır olan bir tas ayrıanı dikip bitirdi. Kulağına bu günlerde bir dervişin ismi çalınıyordu. Adı Yunus’tu. Gizli toplantılarda hep onun adını işitiyordu. Hayra alamet bir olaydı. Ne gelirse kendini belli etmeyenden gelirdi. Yunus acaba Anadoludaki birliği sağlayabilir miydi ki?

Selçuklunun Mehmet’i doğru düşünüyordu. Yunus bir gizli toplantıda alınan kararı yazılı olarak, Ertuğrul Gaziye götürüyordu. Yolunun üzerinde Konya vardı. Orada Mevlana ile de görüştü. Söğüt’e vardığında Ertuğrul Gaziye “Beyim bu belge Anadolunun büyüklerinin kararını içeriyor. Sizin aşiretinizi, övülmüş olan peygamberimizin sancağını taşımaya memur kıldılar.”

Yunus’un cümlesinin hepsi eksiksiz böyleydi. Ertuğrul Gazi belgeyi aldı. Okumaya başladı.

Sabah henüz yeni oluyordu. Rüyasındaki köyü düşündü. Ne kadarda gerçekçiydi? Rüyasında Yunus’u Ertuğrul Gaziye, Mevlana’yı görmüştü. Mehmet bir süre daha rüyasını düşündü.

‘Bu gün askeri kalkışmanın bertaraf edilmesinin yıl dönümüydü. On beş Temmuzun kutlaması vardı. Kutlama çünkü, halk ile olur. Hiçbir askeri darbenin, askerinin işi değildi.’

Acele ile üzerini değiştirdi. Evden izin alıp dışarı çıktı. Hedef Yunus Emre ile ilgili bir kitap satın almaktı. Mecburdu. Rüyasını görmüştü. Rastladığı kitap satan ilk dükkana girdi.

Önce kitaplara baktı. Bakmakla ne Yunus Emre’nin, ne Ertuğrul Gazi’nin, ne Mevlana’nın kitaplarını bulabilirdi. Kitapçıda çok fazla kitap vardı. Yardım istedi. Görevli geldi. Birkaç saniye içinde kitapları buldu getirdi.

Mehmet’in o gün sinesine güneş doğuyordu. Kütüphanesinde duran üç kitap sinesine ilhamlar

getirmişti. İlham gece gelmişti. Bir dağa çıkmasını ve orada sırları temaşa etmesi isteniyor gibiydi. O bunu yapacaktı. Ve Anadolu'nun birliğinin ne aşamada olduğunu zirvede görecekti. Bu birlik ya bir senede sağlanır ya bin senede. Bir gün mutlaka olacaktı.

Sırt çantasını aldı. Hemen işe koyuldu. Şehrin dizinin dibinde olan dağa çıkmak için yürüyüşe geçti. Zirveye zar zor ulaştı. Orada yarım saate yakın bekledi. Gönlü hoştu. Dağların kutsal olduğuna inanıyordu. Dalmıştı bir süre. Gaipten bir el yanına yazılı bir not bıraktı. Mehmet önce anlayamadı. Sağına soluna baktı kimseyi göremedi. Kim koymuş olabilirdi ki bu yazılı kağıdını. Yazını Osmanlıca olduğunu görünce heyecanı daha da arttı. Karnı çok acıkmıştı. Çantasından azığını çıkarıp yemeye başladı. Diğer taraftan Osmanlıca yazıyı okuyordu. Bir duaydı. Bir kaç defa tekrarladı duayı. Sonra karnını doyurmuş bir şekilde dağdan inmeye başladı.

On beş Temmuz için halk toplanmış önce müzik dinliyordu. Bir süre sonra müzik sustu. Cumhurbaşkanı konuşmaya başladı. Mehmet'in zihni öyle duruydu ki, konuşan sanki kendisiydi. Konuşmalar geç vakte kadar sürdü. Sabaha kadar ise nöbet vardı. Demokrasi nöbeti.

Meyveler yavaş yavaş kendini belli ediyordu. Bu durumdan Mehmet çok heyecanlanıyordu. Aradan beş sene geçmişti. Ülkede yeni bir güneş doğuyordu. Mehmet o güneşi iyi biliyordu. Sevdiği parti hep seçimleri kazanıyordu. Halk askeri kalkışmayı durdurmuştu. Ve ülke daha kuvvetli olmak için yönetimde sistem değişikliğine gidiyordu. Mehmet oturduğu koltukta uyuya kaldı.

Uyandığında koltukta olduğunu fark etti. Aklı karışmıştı. Bu karışıklık iyiye işaretti. Saate baktı. Sabah doğuyordu. Uykusunu almıştı. Gidip bir soğuk duş aldı. İçeriye odasına geldiğinde koltuğunun yanında, o Osmanlıca duayı, sehpanın üzerinde gördü. Duayı bir hazine gibi bilinmedik bir yere saklamıştı. Oysa şimdi sehpanın üzerinde oluşu! Aklı karıştı yeniden. Ama yazılı kağıdı bir sevgilisiymiş, sahiplenirmiş gibi elinde nazikçe tuttu. Duaya tekrar göz gezdirdi. Derin bir nazar ile baktı. Derinlerden gelen bir ses ona "Bu dua ile yeni bir vaka başladı. Onun adı Yunus Emre vakasıdır. Onu al ve muhafaza et." Diyordu.

Tuna M. Yaşar